

Vârsta operetei

Deoarece (în urmă cu mai bine de două decenii!) a mai montat același titlu, în aceeași scenografie (a arhitectului Constantin Gheorghe) și coregrafie (a regretatei Mihaela Atanasiu), cu (în mare) aceeași trupă (evident, întinerită acum!), la sfârșitul primei reprezentații cu *Vânătorul de păsări* de Zeller, regizorul George Zaharescu n-a răspuns invitației de a urca pe scena Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian”, spre a fi aclamat de către public, alături de ceilalți artizani ai spectacolului (în frunte cu directorul Amza Săceanu). Ba chiar, încă înainte de ridicarea cortinei, a ținut să le atragă atenția câtorva critici muzicali aflați în sală asupra faptului că, din punctul său de vedere, această reprezentație nu constituie o veritabilă premieră, prea puține elemente ale concepției regizorale deosebind-o de vechea montare; splendidă dovadă de conștiință profesională, într-o vreme când a „vinde” de mai multe ori (drept unicat!) același produs artistic nu este – din nefericire – tocmai o raritate...

Astfel preveniți, cronicarii (și cei mai vârstnici, care își aminteau spectacolul de altădată, dar și cei mai tineri, care n-aveau cum să-l știe) au fost îndemnați să se gândească dacă nu cumva regia aceasta este *datată*. Ei bine,

în ceea ce mă privește, răspunsul este negativ: pe de-o parte pentru că în domeniul punerii în scenă opereta (cea vieneză, în orice caz) n-a evoluat cine știe ce de-atunci și până astăzi, iar pe de altă parte fiindcă viziunea regizorală a lui George Zaharescu a fost și în acea situație (ca mai totdeauna) cu un pas înaintea vremii, actualul *Vânzător de păsări* mi s-a părut la fel de proaspăt (în acord cu caracterul tradițional vienez al lucrării, totuși!) ca și cel de odinioară. (Ceea ce nu înseamnă că am găsit mai puțin urâte – mai ales sub raportul cromatic – decorurile și costumele din primul act...)

Cum V. Timuș și P. Andreescu au realizat pentru libretul semnat de Moritz West o versiune românească vioaie și amuzantă, proza cântărește considerabil în economia valorică a spectacolului, soliștii rostind-o cu reală plăcere; numai soprana Gabriela Daha nu găsește tonul firesc, compunându-și permanent un glăscior spart, de copil răzgâiat – ceea ce face antipatic tocmai personajul care merită cel mai mult să fie iubit de către public. „Poștărița Cristinei” cântă în schimb foarte bine muzica lui Karl Zeller, chiar dacă celebra ei arie a suferit la premieră de pe urma unui inexplicabil decalaj față de orchestra condusă (altminteri cu nerv și fermitate) de către Lucian Vlădescu.

Dirijorului i se mai poate imputa intensitatea uneori exagerată a sonorității de ansamblu (instrumental, dar și coral), cu care soliștii au a se lupta. Din fericire, cei mai mulți dintre ei izbutesc s-o biruie pe tot parcursul partiturii ce le este încredințată... Dar ce pot face Anton Zidaru (*Stanislas*), care are dificultăți în acut, și Florin Budnaru (*Adam*), care nu răzbate în grav? Noroc că sunt tineri și glasurile lor rezistă până la capăt unor astfel de presiuni, ba chiar câștigă în siguranță și strălucire pe măsură ce reprezentația se desfășoară!

Foarte bine cântă și Natalia Buciuman (*Printesa*), Nicolae Măgureanu (*Weps*), Cristian Caraman și Viorel Ciurdea (cei doi „profesori și examinatori”, într-o versiune memorabilă a celeilalte celebre pagini a acestei opere), iar Paul Lăzărescu, Alexandra Savu, Elena Siloci, Tiberiu Simionescu, Jeanine Bradler, precum și „cvartetele” de Doamne și Consilieri sau coriștii pregătiți de dirijorul Gabriel Popescu își compun cu profesionalism rolurile, indiferent de amploarea lor.

Reconstituind baletul vechii montări, Andreea Constantinescu se străduiește (cu considerabil succes, pe alocuri) să ridice trupa la altitudinea pe care aceasta o avea pe vremea când Mihaela Atanasiu crea pentru ea spectacole coregrafice de sine stătătoare și o purta în triumf prin lumea largă; iar soliștii de astăzi ai ansamblului – Iolanda Pruteanu, Marius Grosu și Florin Botiș – execută cu grație și virtuozitate pretențiosul dans de tip academic, arareori astfel întâlnit în operetă.

Cu soliști aflați la vârsta personajelor interpretate (Natalia Buciuman și Florin Budnaru sunt încă studenți!), având și fizicul, dar și înzestrarea muzicală și actoricească potrivite pentru genul acesta sprintar și scilpitor, Teatrul de Operetă are toate șansele să-și recâștige faima de pe timpurile când mica lui sală de pe Splaiul Unirii era tot timpul arhiplină...